

TEATRE

'Pel davant i pel darrere'

Una paradoxa per rebentar-se de riure

Juan Carlos Olivares

'Pel davant i pel darrere', de Michael Frayn. Versió: Paco Mir. Direcció: Alexander Herold. Escenografia: A. Herold. Vestuari: Montse Alacuart. Il·luminació: J. A. Blancher. Intèrprets: Abel Folk, Mercè Comes, Albert Trifol, Mireia Portas, Àlex Casanovas, Mireia Villanueva, Pep Planas, Rosa Andreu i Santi Ibáñez. Barcelona, Teatre Borràs, 15 de novembre.

Alexander Herold, director un altre cop a Barcelona de *Pel davant i pel darrere*, sentència que aquesta hilarant màquina teatral és un clàssic de la comèdia contemporània. Malgrat que sona a *boutade* compta amb el prestigiós aval del Royal National Theatre de Londres, que el 2000 va estrenar una versió revisada pel mateix autor, Michael Frayn. Un marxamo de qualitat indiscutible, amb més pes que els més de vint anys que porta l'obra provocant autèntiques catarsis de felicitat entre el públic.

La creativitat està expressament vetada en una obra que gira sobre les interioritats de la professió teatral, sobre la quotidianitat de les companyies de províncies que viuen el teatre com un ofici repetitiu i claustrofòbic, lligades a una ocupació en què improvisar és la manera d'evitar en cada funció el desastre i l'avorriment. Cada segon d'aquesta representació està calculat perquè el públic disfruti amb el

'Pel davant i pel darrere' continua provocant catarsis de felicitat entre el públic

XAVIER CARRION

caos. Gràcies a aquesta senzilla paradoxa, Frayn –en estreta complicitat amb els actors que se sotmeten a aquesta tortura d'autor– aconsegueix una comèdia que funciona amb una comicitat incorruptible.

Per a aquesta reposició revisada –que a Barcelona compta des del començament amb l'al·licient afegit d'una obra castellana per davant i catalana per darrere–, Herold ha reunit un nou equip d'intèrprets, amb dues excepcions: Mercè Comes i Abel Folk, que repeteixen. Entre els nous destaquen Mireia Portas, Santi Ibáñez i Rosa Andreu. A Mireia Portas li ha tocat el paper de Cris Crystal, el tros de carn de la companyia, una rossa oxigenada que és l'antítesi de la in-

terpretació. Dificil és agradar i més fer-ho negant fins a l'absolut el talent, malgrat que sigui finalment ella –inamovible al desànim i al cataclisme, com la millor de la tel·lúrica Marilyn– que mantingui una mínima coherència en la fase final d'aquesta funció.

Però qui hi posa el coll a *Pel davant i pel darrere* és Abel Folk. El que fa ja no és entrega, és gairebé fanatisme professional. El desgast físic que suposa aquesta representació no afecta un actor que sembla voler fer mèrits davant l'autor i la posteritat. És impressionant les ganes que hi posa, en el seu personatge, l'energia que estén i que, per contagi, s'apodera de la resta dels seus companys de batalla escènica. Potser és pura mecànica, però *Pel davant i pel darrere* també és una hilarant i corrosiva anàlisi de la professió teatral. Textos mimètics per aconseguir efectes comercials molt concrets, direccions de manual i titelles com a actors. Però aquest automatisme acaba per xocar amb l'error humà i el geni de la crítica creix enmig del detritus del pitjor exemple del que també és teatre.

Amb la col·laboració de:

L'Antoni, des de l'aula més universal

Demà dimarts, "El matí de Catalunya Ràdio" des de la seu central de la Universitat Oberta de Catalunya, a l'avinguda Tibidabo n° 39-43. Acompanya'ns a partir de dos quarts de nou del matí i segueix amb nosaltres un programa especialment obert a tots. Des de l'aula més universal, des de la UOC.

L'Antoni Bassas en directe.

No facis campana... T'esperem!

CATALUNYA
RÀDIO

La ràdio nacional de Catalunya